Litterär Bilaga

TILL SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

ÅRG. 1 JANUARI 1916 NO. 1

Alkoholens lifsvärde.

NÅGRA SYNPUNKTER.

Ur Idun af **Erik Norling**.

In vino vanitas.

Bland alla inhemska ''brännande'' frågor har väl ingen så som nykterhetssaken förmått uppröra sinnena, alltsedan den blef en politisk faktor och ett partitecken. Det har förbrukats mycket skarpsinne och många affekter till att bevisa de aktiva nykterhetsmänniskornas fanatism och ofördragsamhet, deras böjelse att öfver hufvud bedöma och värdera en person efter hans ställning till nykterhetsprincipen och totalförbudet. Och å andra sidan, hvilken energi och klokhet ha inte nykterhetskämparna måst utveckla för att på relativt kort tid komma till det inflytande de faktiskt äga, till sin fruktade och väl befästa position som praktiska maktfilosofer. Nykterhetsfrågan har framför allt blifvit ett stridsbanér och en samlingssignal, ja, ofta endast ett slagord. Men själfva det ideella, på en gång moraliska och psykologiska tankeinnehållet i vår protest mot alkoholens bruk och missbruk är nära att falla i glömska. göres [illegible] lan till föremål för reflexion af en hvar. Och dock skulle just en sådan individuell själfbesinning öfver spörsmålet, hvarför just jag af egoistiska och allmängiltigt psykologiska skäl bör sluta mig till de alkoholfiendtliga, vara en i hög grad fruktbar främjare af nykterhetssaken i dess egentliga mening, fri från partiprogram och politiska föreningsangelägenheter.

Låt oss i hufvudsak bortse från den grofva syn på ''rusdryckselandet'', som under 80-talet med dess filantropiska svärmeri började utbreda sin raffiande tendenssentimentalitet. De starkaste och pålitligaste nykterhetsvännerna finnas numera bland arbetarna, gärna i samband med kommunal och kvasipolitisk pampighet, och äfven den enkle afhållsmannen utan fraser och gester torde vara en rätt allmän företeelse i städernas arbetarklass, så att någon häftigare nitälskan för nykterhetsidén som en folkets förlösare och förädlare är inte längre aktuell hos oss. Vi skola begränsa hela denna framställning till att skissera alkoholens typiska psykologiska verkningar på personligheten, då denna enligt intellektuella och kulturella villkor rör sig på ett något högre plan än genomsnittsnivån.

I sin opposition mot vissa antialkoholistiska lagbestämmelser (särskildt det brattska systemet), som genom opsykologisk stelhet och pedanteri uppfylla de kraf Bergson anser nödvändiga för intryck af komik, har vår s. k. höger, för hvars nuvarande lifsstarka åskådningar jag eljest hyser all sympati, kommit att väl ifrigt förfäkta spritbrukets personliga och kulturella värde. Det är i synnerhet ett litet garde af kåsörer, som slagit vakt kring flaskan såsom en både trefligt och positivt gifvande lifsfaktor och en karlarnas losen, och det med en sådan vältalig schwung, att man genast misstänker intim kändoinspiration. I deras famösa förkunnelse äro ''historiska exempel'' omtyckta. Jag

(Forts. Sid. 3.)

SKIDVISA.

Hej, mina skidor, nu månde vi pröfva
mödans och irrandets ljufva färd.
Fram öfver skimrande vidder vi
ströfva
längt bortom städernas kvalfvande
värld.
Himlen är frusen to,
fälten stå hvita och vida.
Fram öfver skarens bro
ständigt mot fjärran vi glida — —

Hej, mina skidor, nu månde vi följa
vägar, som ingen har ströfvat förr,
upp öfver åsarnas stelnade bölja
in genom skogarnas frostiga dörr.
Vidden som hamrat stål
blänker i morgonens dager.
Fram emot drömda mål
ständigt vår längtan oss drager — —

Ja, mina skidor, nu månde vi glida
fjärran tills tystnadens värld vi nått.
Djupt i det slumrande, stumma och
vida
faller det ro öfver varandets lott.
Världen då blir en rymd
tvagen af morgonens flöde
Fram på en väg som är skymd
glider vårt fattiga öde — — —

Gustav Åström.

Ut.

Af **William Anderson.**

Marssolen skiner varmt öfver slätten, snön smälter och vattnet suger sig suckande ned i jorden eller drager mot öster och öfversvämmar åkrar och gärden; snart ligga många tufvor bara. Det susar i de få träden vid byn och morgonsolen skingrar den grå töckenmassan i öster. Det knakar i kärran, det brakar vid strandkanterna, det kommer ett mörkt ovädersmoln från söder, det blir större och hotande, snart ryter stormen öfver hafvet och isen spränges. På en enda natt är det i uppror och på morgonen har det underliga skett, isflaken vid land ha gett sig ut till hafs, de komma i drift och vågorna slå högt mellan dem, men lika tungt och grått är det ändå. Regnet kommer och piskar ihop drifvorna utefter gärdesgårdsmurarna och gör det smutsigt och fult, den mariga jorden, den sandiga stranden ligger snart fri, himlen börjar ljusna och blå ullmoln dansa fram långt ute på vågorna, fyren tändes och signalkanonerna tystna, en blå rökstrimma skymtar nere i söder, det är en ångare, årets första, och den följes af flera det är stora malmångare till Norrland, det är ofantliga tyska pråmar med en enda mast, där skymtar det blå Andreaskorset på en rysk pansarkryssare, där lyser Albions röda duk från den första seglaren, ut, ut, säga de allesammans, alla draga de bort och ut skynda skolbarnen där nere i huset vid kyrkan, där lysa de blå och gula färgerna från flaggstången i dag, ty det är lärarinnans födelsedag, barnen ha fått fritt och de leka och dansa.

Då glädes marken, då är inte den minsta lilla tufva så fattig, att den ej bär ett grönt strå. Då rusta hjortarna i lunden till vårens stora älskogslek, fåren släppas ut på landsvägen, korna i hagen och hästarna på slätten, kvarnvingar surra för muntra vårvindar, slätten blir brun och grön, det ryker varmt från åkertäpparna och vid horisonten gungar allt och glimmar, upp och ned, fram och tillbaka; milsvidt borta höja sig byar och träddungar fjärrhägrande som

NI-REFORMENS FÖROLYCKANDE

(Ur Dagens Nyheter.)
Af **Hjalmar Söderberg**.

— Har du märkt, sade en gammal vän till mig häromdagen — att ''nireformen'', som i vår tidiga ungdom hade så god vind i seglen, på senare tider tycks ha avancerat bakåt?

— Ja, nog har jag märkt det. Man hör så godt som aldrig mera ett ''ni'' i sällskapslifvet. Och jag har själf följt med strömmen i det fallet, nästan utan att tänka på det. Jag törs inte längre säga ''ni'' åt unga damer — och för tjugufem år sedan sade jag oförskräckt ni åt nästan hvem som hälst. Jag sade till och med ni åt en titulärprofessor, som på den tiden redigerade en stor Stockholmstidning. Det stod nämligen ett anslag i väntrummet: Använd gärna tilltalsordet Ni!

— En titulärprofessor? Det var modigt! Det hade bestämt varit mindre riskabelt att säga ni åt en riktig professor.

— Ja, men han hämnades också! Manuskriptet som jag lämnade honom slarfvade han bort. I ersättning gaf han mig fem kronor. Och ännu många år efteråt, när jag träffade honom ute, räckte han mig paraplykryckan i stället för det pekfinger som han brukade räcka åt hyggligt folk.

— Men hvad kan det bero på att en så förnuftig reform, som man skulle tycka borde gagna alla och skada ingen, inte kommer ur fläcken?

— Jag förmodar det beror på att den är förnuftig. Förnuftet är inte på modet för ögonblicket. Men det är inte bara det; det är inte bara fåfänga och titelsjuka det kommer an på. Det måste också vara något fel med själfva ordet ''ni''. Myeket kan naturligtvis förklaras af titelsjukan: att presidenter och kammarherrar gärna vilja höra sina fina titlar, det är mänskligt. Att en stadsfiskal i hvart ögonblick vill bli påmind om sitt sorgliga yrke är redan litet mera besynnerligt. Men inte häller handtverkare tycka i allmänhet riktigt om att man säger ni till dem. Och det är verkligen inte häller så lätt att ta ett gammalt skällsord och i en hast göra ett allmänt brukadt och allom täckeligt tilltalsord af det.

— Ett gammalt skällsord?

— Ja, visst! Som skällsord, eller åtminstone som mindre höfligt tilltalsord ''von oben hinab'', finner man det i svenskt språkbruk i minst hundra år innan ''ni-reformen'' startades. Som sådant finner man det i källargrälen hos Hallman och Kexél; som sådant finner man det hos Bellman och ännu hos Strindberg. Hör Bellman:

— Ingrid! — Hvad befaller frun?
— Hör ni inte hur jag ropar!
— Kära fru, jag står och sopar
och drar täcket från paulun.
— — —
— Ingrid! — Hvad befaller frun?
— Där står staken, där står ljuset,
tallrikarna se'n i går —
vete djäveln hvar ni står!
Ni skall ju till slaktarhuset
och har ingen sko på tån!
— — —

Då frun här säger ni åt pigan, som hon naturligtvis annars säger du åt, är det ett uttryck för ilska och dåligt humör. — Och när den unga Strindberg någon sommar på 1860-talet som gymnasist var informator i en greflig familj och under ett gräl med grefven kallade denne ''ni'', blef grefven alldeles galen: — Ni! Ni! Djäfla pojke! Ni för er! (Tjänstekvinnans son.) Och hur främmande ''ni'' som artigt tilltalsord är för svensk språkkänsla, därpå finns det från alla samhällsklasser ännu flera negativa än positiva exempel. När den unga sergeanten i Almquists ''Det går an'' skall tilltala Sara Videbeck och inte rätt vet hvad han skall kalla henne, försöker han omväxlande med ''mamsell'', ''jungfrun'' och ''du''. Det sista tas minst illa upp. På ''ni'' reflekterar han inte ett ögonblick, och det hade nog inte häller varit tillrådligt! — Och när Tegnér skref till sina danska vänner och bekanta, använde han alltid tilltalsordet ''De'', fastän brefven i öfrigt naturligtvis voro på svenska. 'Ni' sade han säkert aldrig ens åt en hund. Jo, det är sant, han skref det en gång i ett epigram till en adlig fröken, som hade blifvit stött af hans (poetiska) du.

— Du tycks mena att ordet ''ni'' inte var så lyckligt valdt?

— Nej, det måtte inte ha varit det. Det hade kanske varit bättre att försöka med det gamla höfviska ''I'', som aldrig har begagnats som okvädinsord och som ännu på många håll brukas af allmogen. Men det var kanske just det som var felet, om man nu alls reflekterade på ordet: man tyckte väl att det lät för bondskt. Att man stannade för ''ni'' berodde väl när mast på den massa öfversättningar från franskan som under nästan hela adertonhundra-talet var den svenska teaterns hufvudsakliga näring. På teatern gick det an att säga ni till grefvar och baroner och till och med till titulärprofessorer — hvarför skulle det inte då också kunna gå för sig i verkligheten? Men det är för besynnerligt: hur man än vrider och vänder på ordet ''ni'', är det inte lätt att sticka in det i ett samtal, så att det hvarken låter ohöfligt eller tillgjordt. Om jag säger till en kammarherre: — Behagar ni en cigarrett, hr kammarherre? tycker han med rätta att jag sjåpar mig alldeles öfverdrifvet. Det enda ortodoxa i dag som för trettio år sedan är att säga: — Behagar kammarherrn en cigarrett? Där stå vi och stampa på samma punkt och komma inte ur fläcken. Och häromdagen läste jag i en tidning att det är nästan lika illa i Norge; tilltalsordet ''De'' faller mer och mer ur bruk, och titlarna komma fram. Korrespondenten ansåg att det berodde på smitta från ''den svenska titelsjukan''. Men jag tänker att rent språkliga skäl äro med i spelet där också. Tilltalsordet De är danskt, inte norskt, och norskarna ge sig ju ingen ro förrän de få bort hvart spår af danskan ur sitt språk.

Min vän såg bekymrad ut.

— Hvad skall man göra åt saken? sade han. Om man skulle försöka med att bilda en ''I-förening''?

— Försök kan du ju alltid.

Hjalmar Söderberg.

Mycket billigare. Kunden: — Det har ju varit tjufvar i er butik, hör jag. Stal de myeket?

Butiksägaren: — Nej, de stal ingenting alls.

Kunden: — Blefvo de skrämda kanske?

Butiksägaren: — Ach, nein, men när te fick se te pillige prisen på kläderne, tänkte de: Hvarför ska vi stjäle, när tet plir micke pilligere att kepe!

Naivt. Modern: — Se bara, så raskt morbror springer omkring nu igen, förut kunde han bara gå helt långsamt! Det kommer sig af att han har druckit brunn.

Lilla Elsa: — Inte sannt, mamma, då har morbror druckit springbrunn?

En emigrant. Inspekterande majoren: — Korpral! Där står en karl två entimeter framför ledet, hvad är det för en emigrant?

Mutförsök. Lille Peter till sin syster: — Om du låter mig få en bit af din tårta, så skall jag förstöra pianot, så att du slipper öfva dig på åtminstone 14 dagar.

Till sist randas dock den efterlängtade timme, då ambulanståget stannar vid perrongen i en med sjukhus försedd ort eller stad och de sårade waggoneras ut.

Som jag vid Ostbahnhof i Wien ofta varit i tillfälle att åse dylika transporters ankomst, vill jag söka skildra en sådan, samt äfven säga några ord om Röda Korsets å denna bangård anordnade storartade ''Labedienst'' och dess sanitetsordningar därstädes.

Ostbahnhof är en af Wiens största bangårdar och har under striderna i Karpaterna, i Galizien och äfven nu i Tyrolen säkert mest af alla tagits i anspråk för transporter af sårade.

Af denna anledning står Röda-Korsverksamheten här under direkt ledning af dess presidentska, furstinnan Montenuovo samt af grefvinnan Kinsky-Auersperg, hvilka här i stor skala ordnat en s. k. ''Labedienst'' med frivilliga kvinnliga och manliga medarbetare. Ordet ''Labedienst'' kommer af verbet l a b e n, som betyder läska, vederkvicka, och statistiken visar, att under krigsårets första elfva månader 1,700,000 soldater genom Röda Korsets försorg endast vid denna och två andra bangårdar blifvit omhändertagna och förplägade. 375,000 österrikiska kronor har denne verksamhet kostat, och medlen härtill ha insamlats på privat väg.

När telegrammeddelande ingått om, att ett ambulanståg är i annalkande, mobiliseras alltså genast hela denna stab af hjälpsamma kvinnor och män. Ute på perrongen stå redan, iklädda hvita förkläden, en skara unga och gamla män, redo att öfverflytta de sårade på bårar. Det är medlemmar af den s. k. Akademiska legionen, som ställt sina vid universitetet studerande ynglingar, hvilka af en eller annan orsak icke uttagits till krigstjänst samt af många redan åldriga professorer.

När det långa tåget sakta ångat in på bangården, börja under läkarnas ledning och öfverinseende utwaggonerandet af de sårade.

Beundransvärdt tåliga äro de, dessa tappra soldater. De flesta bita samman tänderna, alltför stolta att klaga, ehuru de ofta lida svåra kval. Ibland skär dock ett jämmerrop genom luften. Där ligger en soldat, som fått högra armen söndertrasad af en explosiv kula. Trots sjukvårdssoldaternas stora öfning och skicklighet lider han marter vid öfverflyttandet från bädden till båren. Läkaren hviskar något om snabb expediering och telefonmeddelande till sjukhuset om att hålla allt beredt till ögonblicklig operation, ty detta fall är mycket allvarligt.

Här ledes en ung tyrolare fram. Han har upptagits på vägen af ambulanståget för att hastigt komma till ett sjukhus. Han har mistet synen på båda sina ögon, och hvad han förtäljer är tragiskt. Om också alla italienarnes anfall hittills slagits tillbaka, så kräfva deras kulor dock offer. Uppe i alperna, där han stått, rycka fiendernas granater stora block och stenar ur bergväggen. Otaliga som träffts af dessa kringyrande stenar, mista sin syn.

Nu öppnas en ny sjuksalsvagn som i krita bär påskriften ''Russen''. Ingen af dem tycks vara allvarligt sårad. Ett par kunna själfva stiga ner ur vagnen och bli helt fromt stående utan bevakning, medan deras kamrater flyttas öfver på bårar. De småle vänligt och förtroendefullt mot sjukvårdarne. Den tiden är nämligen för länge sedan förliden, då de ryska fångarne misstänkte österrikarne och tyskarne för att vilja förgöra, martera och förgifta dem. I början af kriget förekom det ofta, att ryska fångar ej ens vågade mottaga en dryck vatten af Labedienstens damer, uppskrämda som de voro af de osanningar, som i Ryssland spredos i afsikt att afskräcka dem från att ge sig till fånga.

Nu är tåget tömdt på sina passagerare. De lättare sårade ha burits in i de stora salar, där förfriskningar af alla slag vänta dem, medan de, hvilka lida af allvarligare skador, direkt flyttas öfver i de väntande ambulansautomobiler, som i ilande fart föra dem till de sjukhus, där de väntas.

Inne i Labedienstsalarna råder undertiden lif och rörelse omkring de sårades bårar och dullstolar.

En af de läkare, hvilka medföljt tåget, öfvervakar här inne, att ingen af hans patienter erhåller någon för honom otjänlig förfriskning, och när hvar och en fått sig tilldelad än ett par cigarretter, än några kakor eller ett styeke bröd, än en kopp kaffe eller choklad, allt efter egen önskan och läkarens tillåtelse, blir det också dessa patienters tur att anträda automobilfärden till sjukhuset.

Med tåget har också ankommit en mängd trötta och öfveransträngda soldater, hvilka fått tillåtelse att hämta krafter i sitt hem eller på ett ''Erholungsheim''. Dessa omhändertagas af de 4 nunnor, hvilka tjänstgöra vid bangården i Röda Korsets rymliga, välhållna sjuksal, där goda bäddar, bad- och duschrum vänta de nyanlända soldaterna. Här få de öfvernatta för att dagen därpå följa med ett afgående tåg, dit de ämna sig.

Men ännu återstår att skildra en viktig del af den frivilliga, människovänliga verksamheten här nere på Ostbahnhof.

Det gäller nu för ambulanstågets läkare att fylla sina ofta uttömda förråd, innan tåget rullar tillbaka till fronten för att hämta nya skaror af sårade.

För detta ändamål vända de sina steg till bangårdens stora, välfyllda ''Sanitetsdepot'', som under Röda Korsets beskydd upprättats och sköts af två unga frivilliga damer, af hvilka den ena är svenska, gift med en österrikisk läkare.

I deras väldiga magasin finnas stora förråd af linne och klädespersedlar, förbandsartiklar, choklad, té, kaffe, vin, mineralvatten samt alla de tusen småsaker ej att förglömma, hvilka kunna fröjda en soldats hjärta och förläna hans spartanska tillvaro ett stänk af trefnad och hemlandsglädje.

Förbandsartiklarna skänkas till depoten af Röda Korset, men allt det andra är frivilliga gåfvor af Wiens befolkning.

Denna depot representerar en icke ringa arbetsprestation, ty dess förråd anlitas dagligen af ankommande ambulanser och måste likväl ständigt hållas välförsedt på allt genom dess ledarinnors förnyade vädjan till allmänhetens offervillighet.

Alla inflytande bidrag bokföras, liksom äfven allt, hvad som lämnas ut. Af denna statistik framgå rätt intressanta siffror, hvilka af utrymmesskäl icke här kunna omnämnas. Må det blott omtalas, att under ett halfår hade båda damerna rullat en kvarts million cigarretter af till depoten skänkt tobak.

Då ambulanstågens läkare framlämnat till depotföreståndarinnorna sina önskelistor, tar ett ifrigt arbete vid. Sanitetssoldater lyfta in i magasinet lårar af olika storlekar, i hvilka nedpackats de äskade förråden. Under tiden rullas ambulanstågets förrådsvagn fram på det spår, som leder till depoten, och de färdigpackade lårarna flyttas öfver i den. Snart rullar den åter bort mot fronten, förande med sig många ljusglimtar och glädjeämnen för de tappra gossarne där borta i kriget. — —

Och dagarna gå, medförande i jämn följd otaliga nya transporter af tåliga, hjältemodiga män, som fallit offer frö kriget, och i lika jämn följd strömma nya krafter in i de hjälpandes led, rinner en outsinlig flod kräleksgåfvor in i de tömda förråden. Man frågar sig med en blandning af beundran och förtviflan, när allt detta skall taga en ände. Skall då hjältemodet och

Han förstod sin sak.

Den gamle och skröplige, men särdeles välbärgade mr Pettersson till den unga och vackra, men särdeles fattiga flickan:
"Vill ni bli min rika och vackra änka?"
(Inom parantes må nämnas, att hon sa' ja.)

krigsviljan aldrig brytas? Skall de hemmavarandes offervillighet aldrig sina ut?

Här stå i en underlig, obegriplig förening förintelsens och förnyelsens makter hand i hand.

SKELETTET OCH KVINNAN.

Af Waldeck.

(Händelseförloppet i Stockholm.)

Bland annat som Nordiska Kompaniet har att sälja, är äfven ett skelett. Hur man öfverkommit det, är en särskildt sorglig historia, med sens moral och allting.

Vidar Yngberg hette en ung man, som till vanvett älskade Elsa Beryll. Han hade i ett anfall af obetänksamhet lofvat att följa henne till världens ände, och kunde naturligtvis inte neka att följa henne till Kompaniet, där hon skulle köpa en tyllkrage.

— Vänta ett ögonblick, jag är strax tillbaka, kvittrade Elsa Beryll och viftade ett rosenrödt farväl till herr Vidar Yngberg, hvilken kramade hennes hand, så det blef blåmärken i hans feta fingrar. Men sådant där märker inte förälskadt folk.

Nå, Elsa Beryll försvann i Nordiska Kompaniets nya luxuösa komplex för att leta reda på en förtjusande tyllkrage — en sådan där Maria Stuart, ni vet — och herr Vidar Yngberg började vänta utanför. Han tittade på bakfönstret, han tittade på libertysidenfönstret, han tittade på eretonnefönstret, han tittade på klockan — där hade han gått en timme. Herr Vidar Yngberg var van att vänta. Han räknade ut att han gått fram och tillbaka en half mil och lättat 8 hekto. Han gick till automaten i Kungsträdgården och vägde sig — riktigt, 8 hekto och ett halft.

Så gick han tillbaka och tittade på det optiska fönstret och herrekiperingsfönstret och juvelerarefönstret, och så kom han att tänka på att Nordiska Kompaniet hade allting att sälja utom skelett. Hvarför hade dom inte skelett. Dom borde ha skelett också.

Herr Vidar Yngberg tittade på klockan. Han hade nu väntat i tre timmar. Solen kastade sina sista gyllene strålar på Kungsträdgårdens höstgula lindar, och herr Vidar Yngberg gick till automaten och vägde sig. Det var som han tänkte, han hade lättat 1 kg. och 4 hekto. Men så hade han ju gått fram och tillbaka c:a sex fjärdingsväg.

Dagen försvann och lilla Elsa Beryll var fortfarande inne och såg på tyllkragar — ni vet, sådana där förtjusande a la Maria Stuart. Herr Vidar Yngberg smålog: Ah, la femme la plus femme de l'univers! tänkte han, ty han hade gått på Borgarskolan. Och han var van att vänta. Han hade ju lofvat att vänta på lilla Elsa Beryll hela sitt lif. Jadå.

Kvällen kom, och båglamporna tändes, natten kom, och de släcktes, morgonen kom, och solen sken, och på trottoaren utanför Nordiska Kompaniet fick patrullerande konstapeln till sin fasa se ett benrangel vandra fram och tillbaka med döende steg.

Det var hvad som var kvar af herr Vidar Yngberg, hvilken enligt egen uträkning gått tjugutvå timmar fram och tillbaka, d. v. s. 11 mil, d. v. s. lättat 43 kg. 8½ hekto.

— Ni får inte gå så där naken, sade poliskonstapeln.

Hvarpå han tog skelettet herr Vidar Yngberg in på Kompaniets olycksfallsafdelning, där man sökte hålla det vid lif med rapphöns från vildtafdelningen, karpar från fiskafdelningen, tryffel från delikatessafdelningen — men ack, förgäfves. Af sorg häröfver magrade herr Vidar Yngberg ytterligare 13 kilo och var nu bara en torr benstomme.

Då sade direktör Sachs:

— Detta skall bli vår första artikel på en ny afdelning — skelettafdelningen.

Och nu för Nordiska Kompaniet äfven skelett.

Men hvar tog lilla söta Elsa Beryll vägen? Jo, henne fann man samma dag på eftermiddagen intrasslad i slädnätsafdelningen, där hon förgäfves sökt komma ut genom något hål. Hon hade således giltiga skäl för sin bortovaro.

Och senare på dagen stod lilla Elsa Beryll åter utanför Nordiska Kompaniet med en ny fästman och pekade på ett skelett i skelettfönstret och sade:

— Fy, det där är verkligen smaklöst. Käre Axel, vänta ett ögonblick här utanför, jag skall bara in på en sekund och köpa en hårnål....